

Magikernes tid

TO TRYLLESLAG

BOG 2

Skrevet og illustreret af
CRESSIDA COWELL

På dansk ved Mette Stepnicka

ALVILDA

Dette er en historie
med to helte.

Pigen Håb tilhører krigerfolket,
MEN af mystiske årsager kan hun bruge
magi, som virker på jern.

Drengen λ ar tilhører magikerfolket,
men han har et heksemærke på hånden,
som måske er umuligt at komme af med.

Søvejen til Kæmpernes Fodspor

N
Ø
Evighedsklipperne

DØDENS
SLOT

GIGANT
HEXSEBERGENE

Rølgædsvejen
Marsklandet
(Sumpen)

Skeletsøen
Røngslet Dundet

BE
KRIGERT

KONG
MELCHIOR
RIGE

PAS PÅ
MAGIKERNE
HOLD DIG VÆK
Fortabtes Sø

Vestmalstrømmen

Rølgædsvejen
Rølgædsvej

ESAT

TERRITORIUM

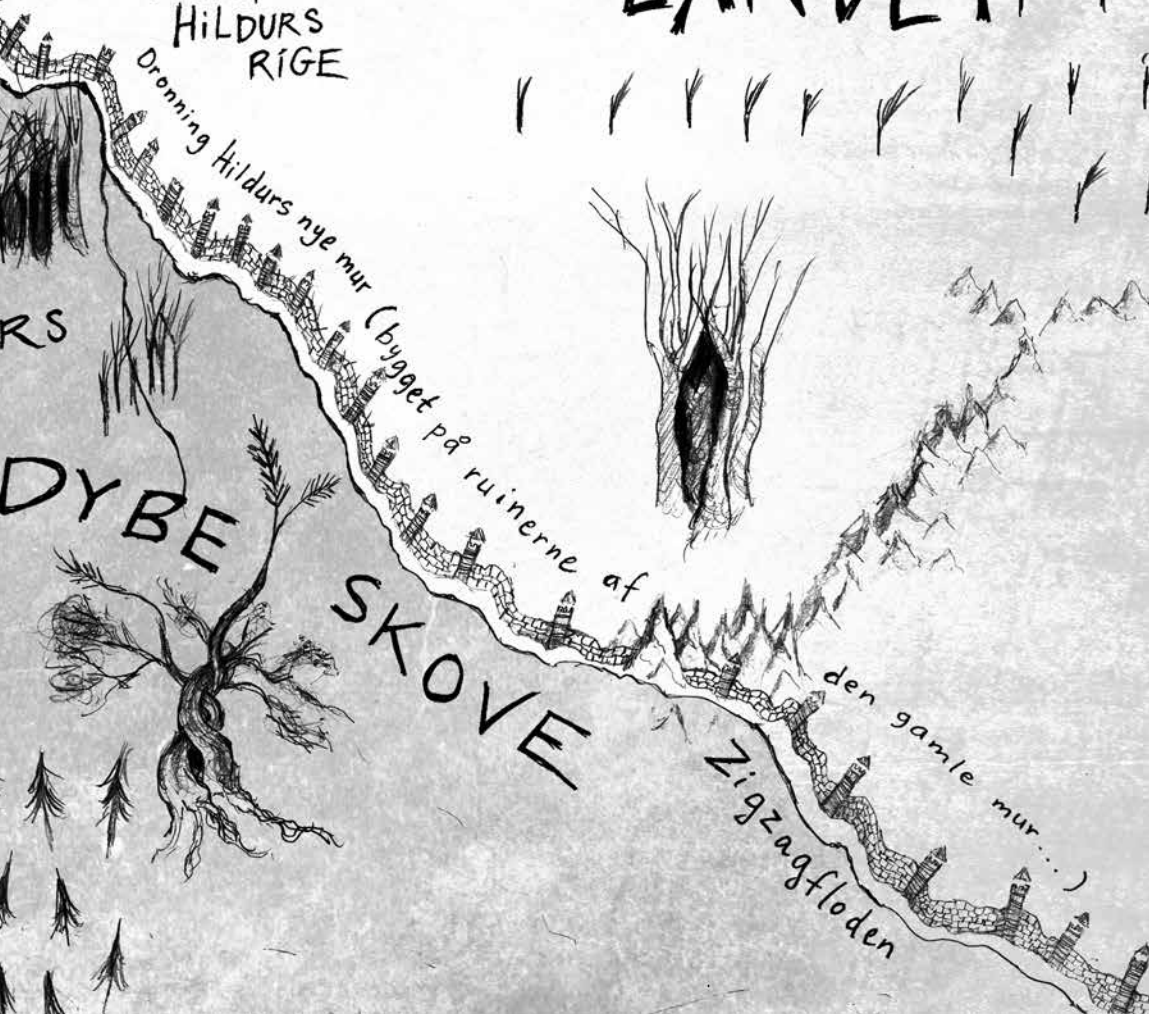
Denne vej til
krigerfolkets
hovedstad
Relighedsvejen

Krigerfolkets borg

DRONNING
HILDURS
RIGE

KRIGER- LANDET

Dronning Hildurs nye mur
(bygget på ruinerne af
den gamle mur...)

RS

DYBE

SKOVE

Zigzagfloden

den gamle mur...

To
gange
leve de
Magien

Prolog

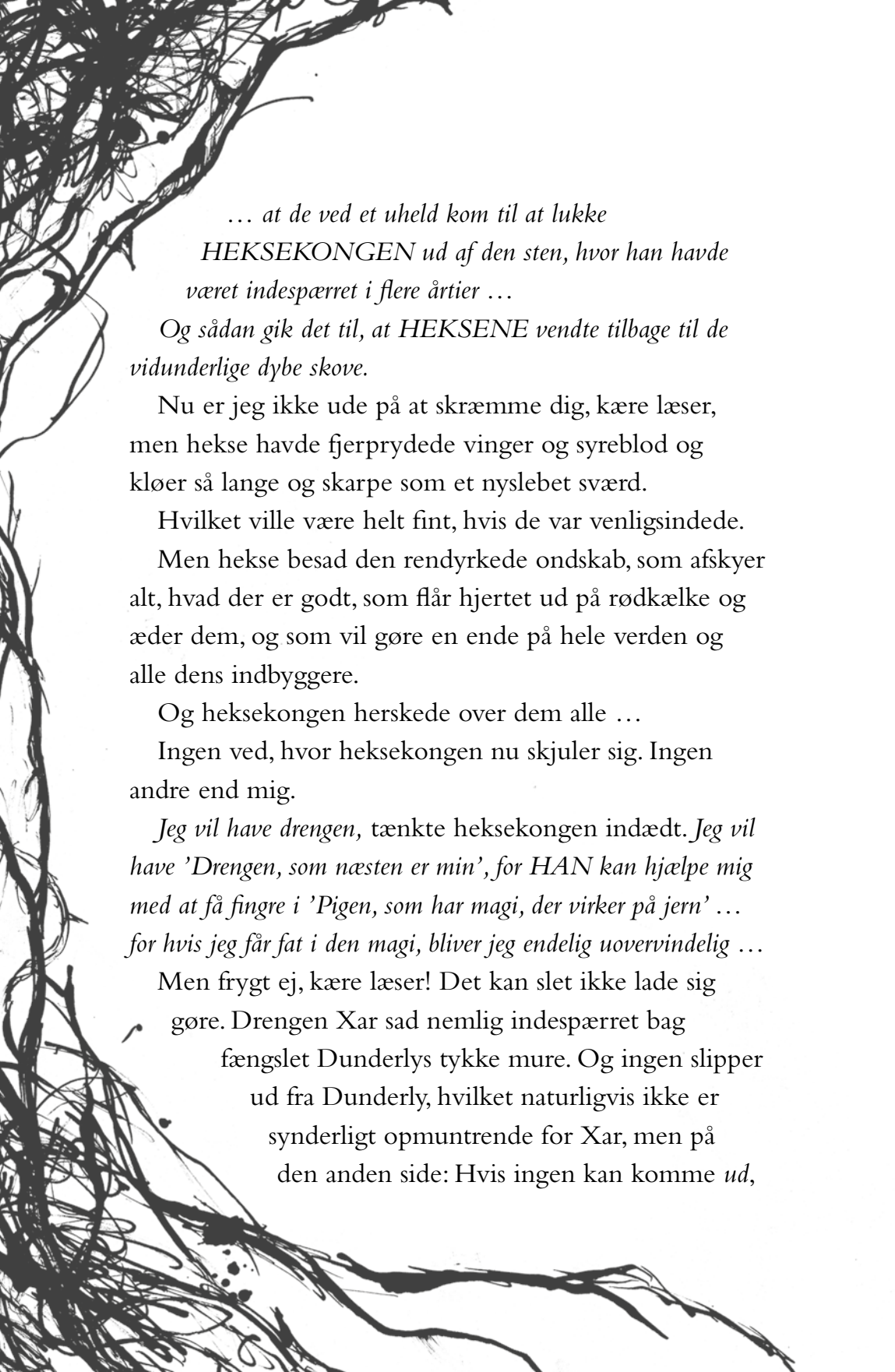
Forestil dig en tid, hvor der fandtes kæmper. For længe, længe siden på De Britiske Øer, i så fjern en fortid, at de endnu slet ikke vidste, at de *var* De Britiske Øer, da de dybe skove strakte sig fra kyst til kyst, og to forskellige folkeslag bekrigede hinanden.

MAGIKERNE, som havde beboet de dybe skove, så længe nogen kunne huske tilbage, og som var lige så fulde af magi som skoven selv og red på ryggen af store snekatte. Og KRIGERNE, som bekæmpede magien med ild og blanke sværd, så de kunne bygge borge og anlægge marker og etablere et moderne samfund.

Krigerne så ud til at vinde striden, for deres våben var lavet af JERN ...

... og JERN var det eneste, magien ikke kunne undertvinge.

Dette er historien om en magikerdreng og en krigerpige, som begge var fulde af livsglæde, optimisme og gode ideer, men som siden fødslen havde lært at hade hinanden som pesten. Det er fortællingen om, hvordan de mødte hinanden og blev venner og lærte at se tingene fra hinandens perspektiv. Det skulle egentlig have været en LYS og MUNTER historie ... men desværre skete der det i løbet af børnenes seneste fornøjelige eventyr ...

... at de ved et uheld kom til at lukke
HEKSEKONGEN ud af den sten, hvor han havde
været indespærret i flere årtier ...

Og sådan gik det til, at HEKSENE vendte tilbage til de
vidunderlige dybe skove.

Nu er jeg ikke ude på at skræmme dig, kære læser,
men hekse havde fjerprydede vinger og syreblod og
kløer så lange og skarpe som et nyslebet sværd.

Hvilket ville være helt fint, hvis de var venligsindede.

Men hekse besad den rendyrkede ondskab, som afskyer
alt, hvad der er godt, som flår hjertet ud på rødkælke og
æder dem, og som vil gøre en ende på hele verden og
alle dens indbyggere.

Og heksekongen herskede over dem alle ...

Ingen ved, hvor heksekongen nu skjuler sig. Ingen
andre end mig.

*Jeg vil have drengen, tænkte heksekongen indædt. Jeg vil
have 'Drengen, som næsten er min', for HAN kan hjælpe mig
med at få fingre i 'Pigen, som har magi, der virker på jern' ...
for hvis jeg får fat i den magi, bliver jeg endelig uovervindelig ...*

Men frygt ej, kære læser! Det kan slet ikke lade sig
gøre. Drengen Xar sad nemlig indespærret bag
fængslet Dunderlys tykke mure. Og ingen slipper
ud fra Dunderly, hvilket naturligvis ikke er
synderligt opmuntrende for Xar, men på
den anden side: Hvis ingen kan komme ud,

kan heksekongen og hans hekse heller ikke komme *ind*.

Og hvad angår pigen Håb, så har hendes frygtindgydende mor, krigerdronningen Hildur, bygget en gigantisk mur langs hele sit riges vestlige grænse for at beskytte sit folk mod heksene. En mur så høj, at selv ikke en langskridtende højvandrerkæmpe kan se hen over den, selvom han står på tæer.

Så vores to helte kan jo umuligt komme til at møde hinanden, eller heksekongen for den sags skyld, i en historie så kort som denne.

Det var højst usandsynligt, at de i det hele taget mødte hinanden i første omgang.

Det skete EN gang.

Men det
kan vel ikke
ske **TO**
gange?

Jeg er en af figurerne
i denne historie...

Jeg ser alt,

jeg ved alt,

Men jeg fortæller dig ikke,

hvem jeg er.

Har du **GÆTTE**T det?

Følg blæksporet gennem
historien.

(Pas på, du ikke farer vild. Der er **FARLIGT**
i skoven).

FØRSTE
DEL
FLUGTEN

FÆNGSLET DUNDERLY

Fængslet Dunderly ligger midt i en sø,
som kan oversvømmet skoven og er
fuld af sære væsener som snigsvømmere,
blodskæg og sabelfinner.
Der er skrigende kranier
på brystværnet.

INGEN slipper ud af
det forfærdelige fængsel

DUNDERLY

← skelet-
søen

1. Det er umuligt at flygte fra Dunderly

Det var et kvarter efter midnat fire uger inden fejringen af midvinters sidste aften, og en 13-årig dreng hang og dinglede faretruende i et hjemmelavet – og temmelig flosset – reb på ydersiden af det mørkeste tårn på Dunderly, Korrektionsanstalten for Fordrivelse af Sort Magi og Behandling af Vildfarne Magikere.

(Hvilket i øvrigt bare er et langt og fint navn for et fængsel, men ikke et hvilket som helst fængsel: det mest velbevogtede og flugtsikre fængsel i hele skoven).

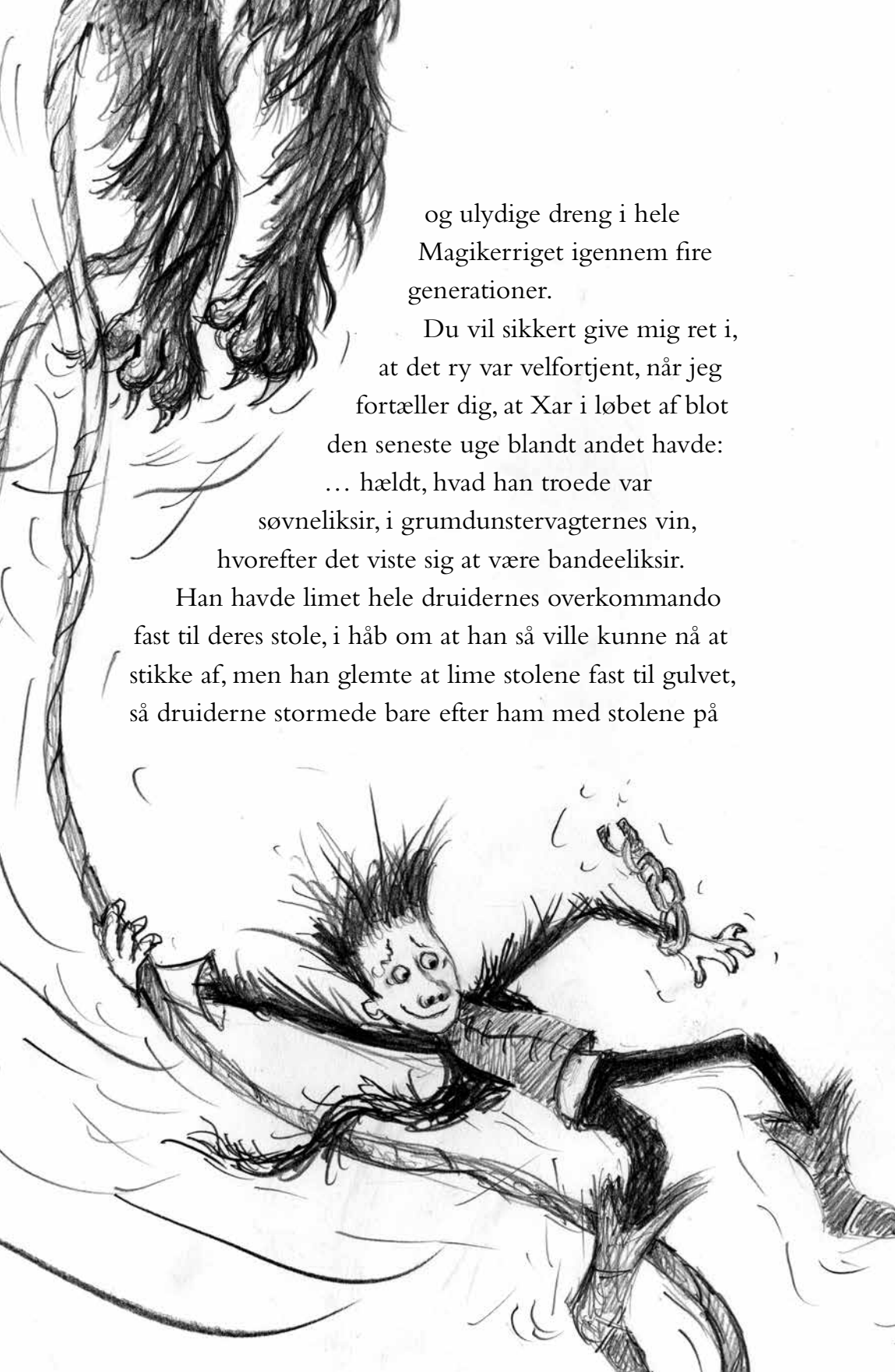
Drengens navn var Xar (udtales 'Zar', spørg mig ikke hvorfor, stavning kan være noget underligt noget), og han burde virkelig, virkelig, *virkelig* ikke hænge der.

Han burde være INDE i fængslet, ikke UDENFOR, dinglede i et reb fra et vindue 15 meter over vandets overflade.

Det er jo ligesom en af grundreglerne i et fængsel, og det burde Xar altså have vidst.

Men Xar var ikke typen, der havde for vane at følge reglerne.

Xar *handlede* først og *tænkte* bagefter, og det var netop derfor, han var havnet i korrektionsanstalten Dunderly og i øvrigt havde fået ry for at være den mest uartige

og ulydige dreng i hele
Magikerriget igennem fire
generationer.

Du vil sikkert give mig ret i,
at det ry var velfortjent, når jeg
fortæller dig, at Xar i løbet af blot
den seneste uge blandt andet havde:
... hældt, hvad han troede var

søvneliksir, i grumdunstervagternes vin,
hvorefter det viste sig at være bandeeliksir.

Han havde limet hele druidernes overkommando
fast til deres stole, i håb om at han så ville kunne nå at
stikke af, men han glemte at lime stolene fast til gulvet,
så druiderne stormede bare efter ham med stolene på

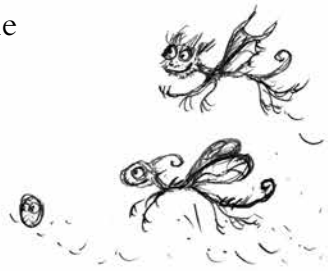
numserne. Han havde stjålet en flaske usynlighedseliksir, som uheldigvis kun havde gjort hans hoved usynligt, hvilket havde givet den druide, som forestod hans afretning, en fæl forskrækkelse, fordi han troede, at fængslet var blevet invaderet af hovedløse spøgelser ...

Ingen af disse skarnsstreger havde naturligvis været med vilje. Det var bare ligesom sket under hans forsøg på at slippe ud af fængslet. For selvom Xar generelt var en munter og livsglad dreng, havde to måneders indespærring sendt hans humør direkte mod kulkældereren. Selv hans normalt så strittende pandehår hang en smule, og han var rent ud sagt begyndt at blive en anelse desperat.

Det var almindeligt kendt, at man umuligt kunne flygte fra Dunderly, men Xar havde aldrig ladet en detalje som umulighed stå i vejen for sig. Så selvom en udenforstående nok ville mene, at det så ret sort ud for Xar, så var han ved påfaldende godt mod, når man tog i betragtning, at han hang i et gennemtæret reb, der svingede voldsomt fra side til side over en sø fuld af snigsvømmere, sabelfinner og blodskæg.

Hans opmærksomme øjne strålede af begejstring og optimisme.

”Se selv!” hviskede han triumferende til sine

Dugfnug

ledsagere. ”Hvad sagde jeg? Det går strålende! Vi er så godt som allerede flygtet!”

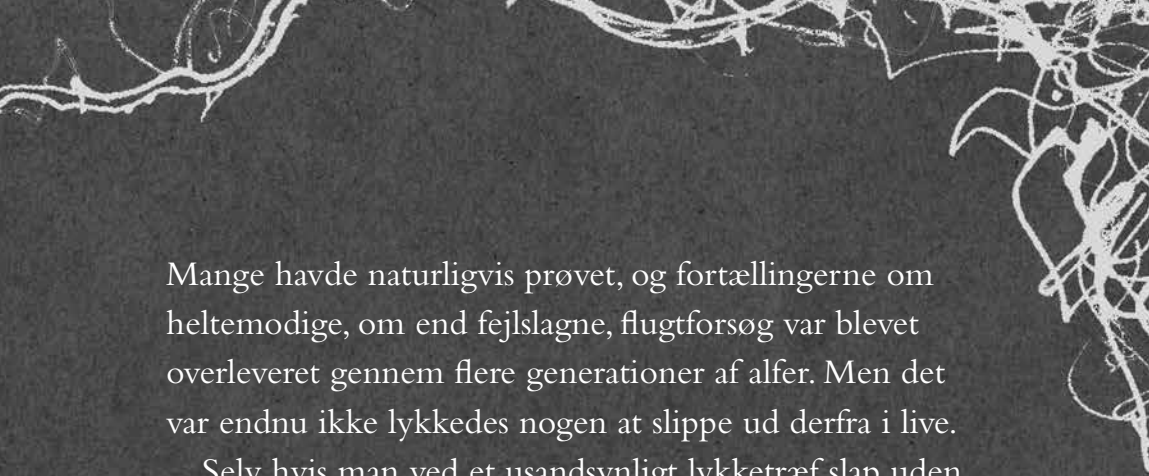
Xar havde ret. Det var faktisk gået rigtig godt indtil videre.

Dunderly Korrektionsanstalt for Fordrivelse af Sort Magi og Behandling af Vildfarne Magikere var bygget til at huse nogle af de allermest gruopvækkende uhyrer i hele den magiske verden: bøhmænd, trolde i alle størrelser og grusomhedsgrader, åmænd, hugtandsbjørne, bækheste, fælfødder og den slags, ja, i gamle dage selv HEKSE, som længe havde været uddøde, men for nylig var vendt tilbage til denne del af de dybe skove.

INGEN, hverken onde alfer, grumdunstere – som ellers var både enorme og gruopvækkende – eller magikere, som havde sluttet sig til mørkets kræfter, var NOGENSINDE sluppet ud af Dunderly.

Brumle

Mange havde naturligvis prøvet, og fortællingerne om heltedige, om end fejlslagne, flugtforsøg var blevet overleveret gennem flere generationer af alfer. Men det var endnu ikke lykkedes nogen at slippe ud derfra i live.

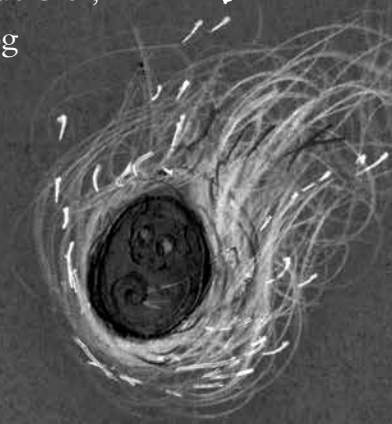
Selv hvis man ved et usandsynligt lykketraf slap uden for fængslets område, uden at kranierne på brystværnet gav sig til at skribe, var prøvelserne ikke forbi. Dunderlys dystre tårne var nemlig bygget på syv øer, der lå i en sø med det lidet tiltalende navn Skeletsøen, og i vandet risikerede man enten at blive fanget af de lumske bølger eller af det ondsindede havfolk, blodskæggene, som svømmede ud af deres huller i Den Drukne Skov på søens bund og slæbte en tilbage til fængslet.

Eftersom Xar var søn af magikernes kong Melchior, og i øvrigt besad en god portion karisma, havde han en hel del følgere.

I øjeblikket havde han selskab af fem alfer (Hvirvelvind, Cosmo, Strit, Ariel og Peberpot), som var en flok smukke og bistre væsener, der mest af alt lignede en krydsning mellem et lillebitte menneske og et hidsigt insekt. Der var også tre dun-alfer (Dugfnug, Brumle og Babyalf), som var mindre og snarere lignede bier, og som endnu ikke havde forpuppet sig og var blevet forvandlet til voksne alfer.

Alfer kan lyse som små stjerner i mørket, men netop nu ville alferne nødig

Babyalf

tiltrække sig opmærksomhed, og derfor havde de dæmpet lyset i deres små kroppe til et ganske svagt skær.

Alferne var Xars tro følgesvende, og loyale som de var, havde de i al stilhed og usynlighed sneget sig ind i Dunderly for at hjælpe ham med at flygte.

”Mig er helt enig, chef!” hviskede Dugfnug, som var en af dun-alferne og en lille, seksbenet fyr. Han var større end en humlebi, men lille nok til at kunne være i en menneskehånd, og nu summede han henrykt rundt om hovedet på Xar. ”Du har ALTID ret! Det er derfor, du er lederen og altid klarer ssskærene! Hov, hvad er det for en fascinteressant grotte?”

Den ’fascinteressante grotte’ var i virkeligheden et stort kranium med åben mund. Dugfnug summede ind for at se sig omkring, og straks klappede kraniets kæber sammen med et ildevarslende smæld, og øjenhulerne blev presset hårdt sammen, som om de stadig havde øjenlåg. ”Hallooo?” lød det forsigtigt fra Dugfnug, og hans stemme gav genlyd derinde. ”Hallooo? Mig tror, mig er fanget!” De andre alfer var nær styrtet til jorden af bar grin, men Xar tyssede på dem. ”Bliv inden for brystværnet!” hviskede han. ”Der er et magisk kraftfelt omkring fængslet. Det er let nok at komme IND, men umuligt at slippe UD gennem det!”

Kraniet var uden for Xars rækkevidde, og derfor kastede

Jeg tør ikke kigge...

han sig ud i en ikke
helt ufarlig manøvre:

Han bandt rebet om sin
ene ankel, så han hang med
hovedet nedad og dermed
lige akkurat kunne nå kraniet.
Ganske langsomt og ganske
forsigtigt tvang han dets kæber
fra hinanden, og Dugfnug
summede øjeblikkeligt ud.
"Mig har det fint!" peb han
henrykt. "Bare rolig, mig har
det FINT!"

Xar svingede sig
tilbage på afsatsen
og forklarede sine
nysgerrige ledsagere,

MIG HAR DET FINT!

at kranierne udgjorde et af Dunderlys yderste beskyttelsesforanstaltninger.

Hvis man stak så meget som en lillefinger uden for fængslets område, ville kranierne øjeblikkeligt give sig til at skribe så pinefuldt skingert, at det fik ens blod til at fryse til is, og Dunderlys vagter ville vågne og kaste sig over en.

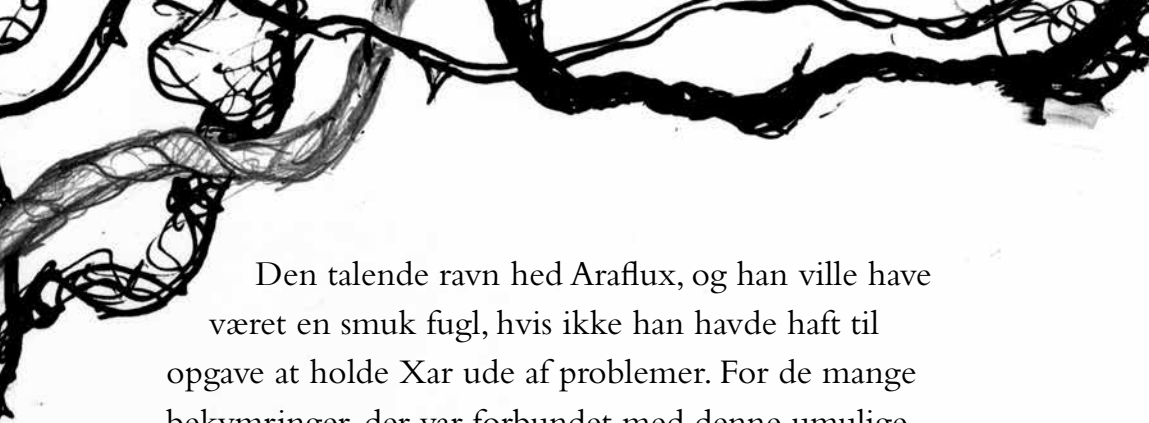
Dette var typisk Xar. Selvom han i løbet af sit relativt korte liv gang på gang havde bragt sine følgere i fare, måtte man give ham, at han i det mindste altid gjorde sit bedste for at bringe dem i sikkerhed igen, selv hvis det var risikabelt for ham selv.

I selskabet var også en talende ravn, som rædselsslagent holdt sig for øjnene med vingerne ved synet af Xar, der hang med hovedet nedad for at redde en dunalf ud af et skrigende kranium, samt en to meter høj, vild enspænder-klapkæbevarulv ved navn Ensom, som knurrede uroligt, hver gang Xar nævnte Dunderlys vagter.

Xar havde lært Ensom at kende i fængslet, og selvom det ikke ligefrem er anbefalelsesværdigt at blive venner med en vild enspænder-klapkæbevarulv, så havde hverken Xar eller varulven noget valg, for de var begge to opsat på at flygte.

Varulven udstødte et misfornøjet hyl.

”Hvad siger varulven?” spurgte raven.

Den talende ravn hed Araflux, og han ville have været en smuk fugl, hvis ikke han havde haft til opgave at holde Xar ude af problemer. For de mange bekymringer, der var forbundet med denne umulige mission, havde resulteret i, at fjerene regnede af ham.

”Jeg tror nok, han spørger, hvorfor vi skal denne vej,” sagde Xar.

Xar var den eneste i gruppen, som havde lært varulvesprog, men han var ikke særlig god til at koncentrere sig i skolen, og i øvrigt havde varulve det med at mumle, så man kunne let komme til at forveksle brummen med knurren eller *grrrrr* med *grrrouf* og så fuldstændig misforstå, hvad de sagde.

”Vi skal denne vej,” forklarede Xar, ”fordi vi skal ind på druide-hærchefens kontor ... Det er et vigtigt led i flugtplanen ...”

Varulven udstødte et forskrækket hyl og viftede så hysterisk med sine lodne poter, at den nær havde mistet grebet om rebet.

”Du burde slet ikke flygte! Og vi burde ikke hjælpe dig med det!” sagde Araflux uroligt. ”Men hvis vi endelig *skal* hjælpe dig med at flygte, skal du altså være stille! Knuser og dyrene venter på os ved brystværnet mod vest ...”

(Knuser var en langskridtende højvandrerækæmpe, og han, en flok ulve og snekatte samt en bjørn var også en del af Xars følge).

”Vi skulle hellere skynde os hen til Knuser og de andre!” påpegede Araflux. ”Vi burde snige os over muren, uden at nogen opdager det. Ikke svinge forbi fængselsinspektøren til en hyggesludder og en kop urtete!”

”Det er jo netop derfor, det aldrig er lykkedes nogen at flygte fra det her lusede fængsel,” sagde Xar. ”Hvor mange gange har DU måske prøvet at flygte, Ensom?”

Varulven mumlede noget, som godt kunne være ”23”.

”Der kan du selv høre,” sagde Xar. ”Stol på mig, alle sammen! Jeg har udtænkt en plan, som meget vel kan vise sig at være den snedigste, mest fantastiske og vovede flugtplan i hele skovens historie ...”

Xar havde mange gode egenskaber, men beskedenhed var bestemt ikke en af dem.

Centimeter efter centimeter klatrede den lille flok ned ad rebet til gesimsen uden for druide-hærchefens kontor. De kiggede forsigtigt ind.

Rummet havde muligvis facon som en stjerne eller måske en cirkel eller en femkant. Det var ikke helt til at se, for væggene havde det med at flytte sig, mens man så på dem, gulvet lignede et hav, og loftet lignede himlen. Alene synet gjorde en lidt svimmel.

Det eneste ubevægelige element i rummet var et enormt skrivebord.

Omkring bordet sad tre magikere og talte sammen.

En af magikerne var druide-hærchefen, som også var fængselsinspektør i Dunderly, og Xar pegede på tryllestaven i hærchefens hænder.

”Det er derfor, vi er her ...” hviskede Xar. ”Med den tryllestav har man kontrol over hele fængslet.”

”Åh, du godeste!” hviskede ravnen Araflux panikslagen. ”Sig ikke, at du har tænkt dig at stjæle fængselsinspektørens tryllestav!”

Xar nikkede. Det var præcis, hvad han havde tænkt sig.

”Genialt! Genialt!” peb Dugfnug og summede så overbegeistret omkring, at han blev helt rundtosset.

”Shhhhh ...” hviskede de andre.

Varulven udstødte et lille grynt, der godt kunne være billigelse. Det *var* faktisk en ret god plan. I det mindste var det noget, varulven aldrig før havde forsøgt.

Men da Xar kiggede ind i rummet igen med den lodne varulv på skuldrene, spjættede han så voldsomt, at han nær var faldet ned fra gesimsen.

For pludselig genkendte han de to andre magikere, som talte med druide-hærchefen.

”Det er min far ... og min bror ...” hviskede Xar.

Det var ganske rigtigt Xars far, den store troldmand Melchior, magikernes konge, og Xars storebror Vandalion.

Xar mærkede en blanding af frygt og skam. Følelsen begyndte som en kvalmende fornemmelse i maven og

bredte sig opad, til hans kinder brændte af flovhed.

Da Xar i sin tid var blevet anholdt af druidebetjentene, havde kong Melchior og Vandalion været på rejse til Heksebjergene for at finde ud af, hvor omfattende truslen fra heksene var.

De vidste derfor endnu ikke, hvorfor Xar var røget i fængsel, og han ville meget nødig have, at de skulle finde ud af det.

Xar kunne lige akkurat høre, hvad magikerne sagde, hvis han stak hovedet en anelse ind ad vinduet.

”Dine druider er trængt ind i mit kongerige, mens jeg var bortrejst, og har bortført min søn!” rasede kong Melchior. ”Jeg forlanger, at du løslader ham øjeblikkeligt!”

Xars far, kong Melchior, var en høj og meget magtfuld magiker. Så stærke var hans kræfter, at det var vanskeligt at se på ham. Hans omrids var ligesom uskarpt af magi, og det ændrede sig konstant, mens store skyer af trolddom steg op fra hans hoved, når han talte. Han så træt ud, for det var en udmattende opgave at beskytte sit folk mod heksene.

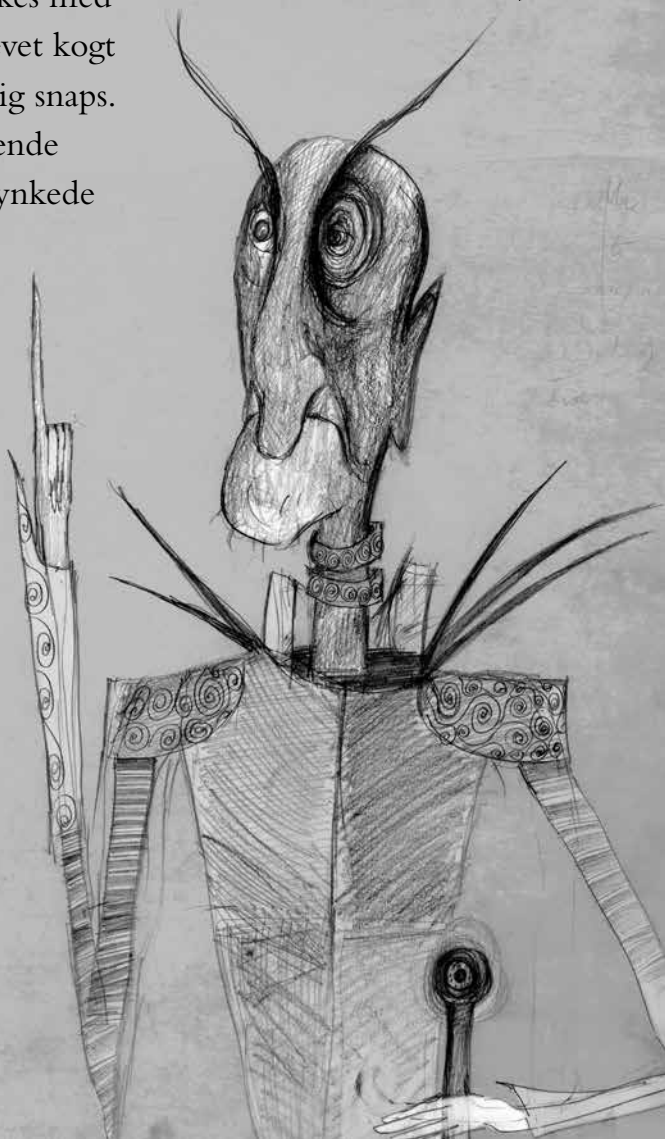
Druide-hærchefen var endnu højere end kong Melchior, han var tynd som en bønnestage, og hans øjenbryn var så lange, at han havde flettet dem. Han havde levet så mange år her i skoven, at der efterhånden var kommet noget træagtigt over ham. Hans fingre

lignede krogede kviste, og hans ansigt var grønligt og rynket som gammel bark.

Druide-hærchefen var grundlæggende en sympatisk mand, men han var overbevist om, at han havde ret i alt, og at alle andre tog fejl. Med tiden kan det gøre en mere bitter end venlig, for vores karaktertræk har det med at forstærkes med alderen, og han var blevet kogt ind til en skarp og giftig snaps. Så vrede og fordømmende øjne glimtede i hans rynkede barkansigt, og hans klolignende hænder knugede nidkært tryllestaven.

”Det er skam ikke for sjov, at jeg har spærret Xar inde her!” hvæsedes druide-hærchefen. ”Din modbydelige søn har ikke lavet andet end ballade i mit fængsel! Han har uden nogen særlig grund klippet

Druide-
hærchefen

VIRKELIG
SSSJOVT!

halehår af den store hylende hårfagre troldehind, mens den lå og sov i sin celle, og den store hylende hårfagre troldehind hyler stadig af raseri her fem dage efter, så ingen i vesttårnet får lukket et øje om natten ...”

”Jaså,” sagde kong Melchior eftertænksomt. ”Er det den jamren, jeg kan høre i det fjerne?”

”Jeg *havde* altså en grund!” protesterede Xar hviskende til sine ledsagere. ”Jeg skulle bruge håret, så jeg kunne flygte i en overbevisende forklædning som den afskyelige snemand med skæg ...”

”Ingen vil tro på, at du er gammel nok til at have skæg, Xar!” indvendte Araflux.

”Desuden er den afskyelige snemand tårnhøj!”

”Det var også en mindre brist i planen,” indrømmede Xar.

Men det var ikke den eneste brist.

Når vinterpelsen vokser

He, he, he!

frem på en hylende hårfager troldehind, får den nemlig en smuk, midnatsblå farve, og Xar var blevet afsløret efter omkring fem minutter, for druide-vagterne mente ligesom Araflux ikke, at der fandtes halvanden meter høje afskyelige snemænd med knaldblåt skæg.

Druide-hærchefen havde nu fået talt sig varm og fortsatte med at remse Xars mange unoder op:

”... Han dryssede kløpulver i mine vagters underbukser ... Han stjal en af fængselsbetjentenes kapper og smed den ned til vampyrhundene ... Han puttede grumdunstervagtens sure sokker ned i havregrøden, så den kom til at smage af rådne æg ...”

”Det var alt sammen uheld og misforståelser,” hviskede Xar henne fra vinduet.

”Og i ren kådhed,” sluttede druide-hærchefen, ”limede han overkommandoen fast til deres stole, mens de sad stille og fredeligt og spiste aftensmad! Magen til umoden, uforklarlig, *utilgivelig* opførsel!”

Særligt sidstnævnte episode havde gjort druide-hærchefen vred, for han var en stolt herre og havde absolut ikke brudt sig om at henvende sig på sygeafdelingen med en stol limet til numsen. Han havde forsøgt at skjule stolen under en kappe, men det var en temmelig stor stol, og grumdunsterne, som stadig var påvirkede af bandeeliksiren, var kommet med en byge af grove tilråb, som stadig pinte ham, når han kom i tanke om dem.

”Det var altså sjovt,” indrømmede Xar og smilede ved tanken. ”Men det var også et uheld! De skulle slet ikke have låst mig inde, hvis de ville undgå, at jeg prøvede at flygte!”

”Alt det er jo bare drengestreger,” sagde kong Melchior lettet. ”Om end irriterende, det giver jeg dig ret i, og Xar burde virkelig være vokset fra den slags. Men der var jo ikke noget *ondskabsfuldt* i det. Han er vel bare træt af at sidde her, og det kan jeg ærlig talt godt forstå ...”

”Mit job er at drive fængslet her,” sagde druidehærchefen og snerpede munden sammen. ”Jeg kan ikke tillade, at din søn laver fuldkommen rav i den. Han er her, fordi han udgør en stor trussel mod hele det magiske samfund,” fortsatte han og rejste sig. ”Men jeg kan bevise over for dig, at han er i god behold. Følg med mig ...”

På samtlige vægge i druidehærchefens kontor hang der spejle, men det var ikke almindelige spejle. Hvis man så ind i spejlene, kunne man se ind i samtlige af fængslets celler. Dermed kunne druidehærchefen når som helst orientere sig om, hvad der foregik i Dunderly.

Druidehærchefen pegede på et af spejlene. Øjeblikkeligt blev spejlets overflade uklar, hvorefter det viste en lille celle i fængslets højsikrede fløj.

”Den er tom,” sagde kong Melchior.

Cellen var ganske rigtigt tom.

Druide-hærchefen stirrede forbløffet på den tomme celle. ”Det forstår jeg ikke!” sagde han. ”Jeg er sikker på, at det er Xars celle ... Hvor i alverden er han så?”

”Jeg troede, at det her var det mest højsikrede fængsel i hele skoven,” snerrede kong Melchior. ”Står du og siger, at du har *forlagt* min 13-årige søn?”

”Det her er højst usædvanligt,” udbrød druide-hærchefen og lod febrilsk blikket glide hen over de resterende spejle, som straks blev tågede og derefter viste celle efter celle, som alle indeholdt indespærrede væsener som trolde, fælfødder eller hævnalfer ... men ikke skyggen af Xar. ”Jeg er sikker på, at der er en helt naturlig forklaring på det ... Vagterne må have flyttet ham uden at give mig besked ...”

”Jamen dog,” sagde kong Melchior. ”Det virker da ikke særlig professionelt. Temmelig ringe intern kommunikation, vil jeg mene. Og nu spørger jeg så igen: Hvor er min søn?”

”Jeg er her,” lød en stemme bag dem.

Da de tre magikere havde rejst sig fra druide-hærchefens skrivebord og var gået hen til spejlene, havde de i et øjeblik forglemmelse ladet deres tryllestave ligge på bordet. Uheldigvis for dem havde Xar set det, og i hans tomme tryllestavspose var der lige plads til nogle stykker.

Nu vendte magikerne sig laaangsomt om ...

... og fik øje på

Xar.

Han stod henne ved
skrivebordet sammen med
en to meter høj varulv. Over
Xars hoved fløj hans alfer
og en temmelig skyldbetyngt
Araflux rundt.

Der findes et alfeord, som ret
præcist beskriver udtrykket i druide-
hærchefens, kong Melchiors og Vandalions
ansigter netop da.

Ordet er 'måbepaf'. Eller rettere 'kæbeslaskende
måbepaf'.

Ariel

Dugfnug

Babyalf

Brumle

Xars alter

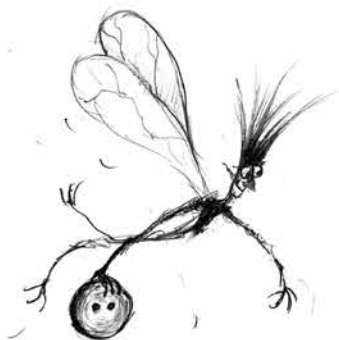
Hvirvelvind

Peberpot

Cosmo

strit